

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **R.**, nar. X., štátny príslušník Macedónska, bytom v zahraničí: V., naposledy bytom na území SR: u S., F., zast. JUDr. M., advokátom, B., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutiu odporcu č. ČAS: MU-111/PO-Ž-2007 zo dňa 17. apríla 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 83/2007-63 zo dňa 4. marca 2009

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 83/2007-63 zo dňa 4. marca 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-111/PO-Ž-2007 zo dňa 17. apríla 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Macedónskej republiky. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd k námietke navrhovateľa, že sa do Macedónska nemôže vrátiť z dôvodu existencie zmiešaného manželstva a nesprávnosti rozhodnutia v zmysle, že má právo na nezasahovanie do jeho rodinného života uviedol, že táto námietka je účelová, pretože ako vyplýva zo správ o krajine pôvodu navrhovateľa, zmiešané moslimsko-kresťanské manželstvá nie sú ohrozované ani štátom a ani moslimskou komunitou. Ak aj rodičia navrhovateľ nesúhlasili s takýmto manželstvom navrhovateľa, ich zamietavý postoj nenapĺňa pojmové znaky perzekúcie v zmysle §2 písm. d/ zákona o azyle. Navyiac podľa krajského súdu absentuje aj prvok odôvodnenosti prípadných obáv ako aj existencie obáv navrhovateľa ako takých. To je podľa krajského súdu zrejmé z roho, že navrhovateľ sa aj po uzatvorení manželstva opakovane vracal do Macedónska, pričom počas týchto návštev nečelil žiadnym problémom.

K námietke nesprávnosti rozhodnutia odporcu vo vzťahu k údajnému ohrozeniu navrhovateľa za jeho účasť na výcviku členov UČK krajský súd uviedol, že aj túto námietku vyhodnotil za účelovú. V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ opakovane uvádzal, že dôvodom jeho odchodu bol výlučne strach pred prípadným zabitím v bojoch a že nikdy sa nezúčastňoval bojových činností. Nikdy neuvádzal, že by bol čelnom UČK, resp. že by bol verbovaný za člena. Podobne nikdy neprezentoval, že by bol pri svojich opakovaných návštevách Macedónska nejakým spôsobom ohrozovaný. V tejto súvislosti krajský súd

poukázal aj na správy o krajine pôvodu navrhovateľa, z ktorých vyplýva, že ani členovia UČK a ani tí, ktorí neboli členmi tejto organizácie nie sú žiadnym spôsobom perzekvovaní, resp. že sa nestretávajú so žiadnymi problémami, ktoré by mohli s UČK súvisieť.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f) zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom namietal, že postupom krajského súdu, ktorý rozhodol bez prítomnosti navrhovateľa došlo k hrubému porušeniu procesných ustanovení zákona. Právny zástupca navrhovateľa namietal, že krajský súd vo veci konal v jeho neprítomnosti ako aj neprítomnosti navrhovateľa, hoci sa na termín určený súdom obidvaja ospravedlnili. Navrhovateľ vedel o termíne pojednávania, čo bolo súdu dňa 27.2.2009 oznámené s tým, že navrhovateľ trval na účasti svojho právneho zástupcu. Vzhľadom na oznámenie, že navrhovateľ je na adrese v Sládkovičove neznámy, mal súd doručiť pre navrhovateľ predvolanie na súd na adresu právneho zástupcu.

Právny zástupca navrhovateľa listom požiadal o odročenie pojednávania, s tým, že ako dôvod uviedol kolíziu pojednávania (pojednávanie na OS Bratislava IV vo veci 16C 71/2008 dňa 4.3.2009), pričom došlo zo strany právneho zástupcu k preklepu, keď namiesto OS BA V, uviedol, že pojednávanie je na OS BA IV. Krajský súd vyhodnotil tento omyl ako zámer právneho zástupcu oddialiť súdne pojednávanie, s čím právny zástupca nesúhlasil.

Rozhodnutie krajského súdu, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu vyhodnotil za nezákonné. Krajský súd podľa neho obširne cituje jednotlivé ustanovenia zákona o azyle, ale ničím nevyvracia dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojich podaniach. Právny zástupca navrhovateľa žiadal prihliadnúť na skutočnosť, že navrhovateľ

žije a pracuje na Slovensku takmer 15 rokov a že uzavrel manželstvo s občiankou SR. Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Poukázal na to, že v prípade navrhovateľa ide o druhú žiadosť o udelenie azylu, v predchádzajúcom konaní ako dôvod žiadosti udával obavy z vojnového konfliktu. Súvislosti s uzavretím manželstva s kresťankou vtedy neuvádzal, jeho následnú dramatizáciu dôvodov žiadosti v súvislosti s uzavretím manželstva odporca vyhodnotil za účelovú v snahe legalizovať pobyt na území SR, nakoľko mu bol udelený trest administratívneho vyhostenia, ktorý nerešpektoval.

K námietke právneho zástupcu navrhovateľa, že súd nesprávne posúdil ospravedlnenie a nariadil pojednávanie, odporca uviedol, že právny zástupca navrhovateľa pri ospravedlnení podal súdu nepravdivú informáciu, čím uviedol súd do omylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. augusta 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest.

Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa MZV USA z 15.9.2006, materiál „Macedónsko“ a „Politika“ z internetovej stránky www.wikipedia.org. – voľná internetová encyklopédia, materiál „Macedónsko“ vedený pod č. p. MU-57-1/ODZS-2007, materiál „Macedónsko“ z oficiálnej stránky MZV SR, z článku „Macedónsky premiér priznal volebnú prekážku“ - SME 6.7.2006, „Macedónske voľby vyhrala opozícia,“ - SME 7.7.2006, „Časť voličov v Macedónsku si parlamentné voľby zopakuje“ - Pravda 19.7.2006, „Strana VMRO-DPMNE dostala poverenie na zostavenie vlády“ – SME 28.7.2006, „Macedónsky parlament schválil zloženie novej vlády,“ – SME 27.8.2006, materiál „EÚ uberá z plynu v rozširovaní o balkánske krajiny“ zverejnenom na internetovej stránke www.euroactiv.sk, Lexikón zemí 2003) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie dôvodov žiadosti o azyl, dôvodov pre udelenie doplnkovej ochrany a dôvodov pre rozhodnutie o existencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa podľa osobitného predpisu krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 2. 2.2007) vyplynulo, že navrhovateľ trval na všetkých dôvodoch, ktoré uviedol v predchádzajúcom azylovom konaní. Uviedol, že si tieto dôvody pamätá. Jeho kamaráti bojovali za UČK a padli v boji, on utiekol lebo sa bál. Navrhovateľ spresnil, že nikdy nebojoval.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v rodine má problémy, pretože si zobral kresťanku, jeho otec a dvaja otcovi bratia sú moslimskí duchovní. Keď sa dozvedeli, že sa oženil s kresťankou, tak mu povedali, že mu odrežú hlavu a predtým ho budú mučiť, lebo pošpinil ich vieru. Na otázku prečo o týchto dôvodoch nehovoril v predchádzajúcom konaní, (kde iba spomenul, že rodičia mu mali povedať, aby sa domov nevracal, keď si zobral katolíčku), navrhovateľ odpovedal, že tak to ale bolo, ale nikto sa ho na to nepýtal.

Na otázku, či mu otec spolu so strýkami osobne povedal, že mu ublížia, keď si zobral kresťanku, navrhovateľ odpovedal negatívne, dozvedel sa to od kamaráta, ktorý to počul. Rozhodol sa preto krajinu opustiť a už sa nevrátiť. Na otázku, prečo nevyriešil tieto problémy presťahovaním do inej časti Macedónska, navrhovateľ odpovedal, že Macedónsko je malá krajina,, určite by ho našli. Napokon uviedol, že v prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva polície (za to že bojoval za UČK), ale aj rodiny.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že navrhovateľ požiadal o azyl po druhý krát, predchádzajúce konanie bolo právoplatne skončené tak, že navrhovateľovi nebol udelený azyl a súčasne bolo rozhodnuté o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia do Macedónska.

Odporca v napadnutom rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl poukázal na to, že jeho tvrdenia o tom, že jeho rodičia a príbuzní by ho kvôli sobášu s kresťankou mohli mučiť, resp. zabiť, vyhodnotil za účelové. Nedôveryhodnosť jeho tvrdení podľa odporcu podčiarkuje aj skutočnosť, že sám takéto vyhrážky od rodičov nikdy nepočul, dostali sa k nemu sprostredkovane od známeho, ktorý ich údajne počul. Napriek týmto vyhrážkam sa navrhovateľ v priebehu rokov 1995 až 2004 z územia SR, na ktorom sa zdržiaval nelegálne, vracal do Macedónska a to do oblasti svojho bydliska, pričom sa údajne zdržiaval u svojich známych, u ktorých aj pracoval. Z tohto pohľadu nebolo možné podľa odporcu hovoriť o tom, že by bol vystavený akýmkoľvek aktom, ktoré by mohli byť považované za prenasledovanie a ktoré by boli dostatočne závažné svojim charakterom alebo opakovaním sa. Pričom by mu preukázateľne bránili ďalej žiť vo svojej krajine pôvodu. Za skutočné pohnutky navrhovateľa, ktoré viedli k podaniu jeho žiadosti o azyl odporca považoval snahu o legalizáciu pobytu na území SR, nakoľko 2.2.1996 uzavrel manželstvo s občiankou SR.

Odporca v rozhodnutí poukázal na informácie o krajine pôvodu, ktoré potvrdzujú, že Macedónsko je pluralitnou parlamentnou demokraciou s fungujúcim súdnym systémom a súdnou mocou.

Na základe uvedeného odporca navrhovateľovi azyl neudelil, rovnako mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že u neho neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a pokiaľ teda navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyl. Podľa odvolacieho súdu s vyhodnotením pohnútok navrhovateľa, ktoré ho viedli k podaniu žiadosti o azyl, ktoré odporca videl v snahe o legalizáciu jeho pobytu na území SR, bolo potrebné súhlasiť. Ide pritom o otázku ktorú nie je možné riešiť v rámci azylového konania, pretože by to znamenalo popretie účelu zákona o azyle a obchádzanie na to určenej zákonnej úpravy pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. V postupe krajského súdu, ktorý vec rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu nevidel odvolací súd navrhovateľom tvrdené porušenie procesných predpisov. Krajský súd vychádzal z dôvodov žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré verifikoval, pričom tvrdenie právneho zástupcu o omyle ohľadne označenia Okresného súdu, na ktorom malo prebiehať kolidujúce pojednávanie je z pohľadu uplatnenej námietky navrhovateľ irelevantné, pretože krajský súd pri verifikácii vychádzal z údajov, ktoré mu poskytol právny zástupca navrhovateľa.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona treba považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 4. augusta 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová